

Dragi čitatelji,

pa jeste li vi to vidjeli! Tako je to kad djed prolupa. U prošlom sam Uvodniku načinio nekoliko pogrešaka za koje se iskreno nadam da će mi biti oprostene. Te su pogreške nastale na mjestu i u vrijeme koji su potpuno neprimjereni za koncentraciju što je zahtijeva pisanje Uvodnika.

Bogu hvala, moj je profesor njemačkog jezika živ. Srećom, ne čita **MŠ**. Njemu se sigurno ne bi svidjelo da netko koga je on učio piše Duerer umjesto Dürer. Mislio sam, sad ću upisati tako, jer ne znam kak' da na stroju otipkam taj "ü", a poslije ću to promijeniti. Šipak! Kasnije sam razgovarao sa stručnjacima za njemački jezik i oni mi kažu da ovdje zapravo i nema pogreške, jer je u novijem pravopisu njemačkog jezika znakove s "umlautima" (prijeglasima) dopušteno pisati na oba načina. Možda, ali ja bih ipak da se Dürer piše Dürer, tako si je ime, zaboga, pisao i on sam. Ne bih ni ja volio da mi netko, zato što na tipkovnici nema ć, ime piše Dakics ili Dakitsch ili sl. Ili da nam je **MŠ** nekako kao Misch, Mish, Misz. . .

A druga pogreška? Pa nije, zaboga, olimpijada u Vancouveru 1010., već 2010. Znae kako sam to otkrio? Poklonio sam kolegici iz tjelesnog majicu na kojoj je već otisnut logo olimpijade. Uđe ona nekidan u zbornicu u toj majici, ja je gledam i mislim si: pa čekaj, kak' je sad to 2010 binarni broj? Au!

A treća? Hm, nisam je još našao, ali postoji. Postoji sigurno.

I kad smo već kod pogrešaka: Kada sam kao mladi profesor počeo raditi na Prvoj, zaprepastio sam se kad je jedna kolegica ušla u zbornicu i sva zajapurena nam pokazivala bilježnicu jednog učenika koja je vrvila pogreškama. Ljutnja je rasla, s njom i crvenilo na kolegičinom licu, da bi na kraju bilježnica završila u košu za smeće. Pričalo se kako je to znala napraviti i u razredu, te da je jednom zgodom i rastrgala bilježnicu. Čak!

Moram priznati da se nikad nisam rasio zbog učeničkih pogrešaka, ma kakve one bile. Pogreške su sastavni dio svakog posla. A i griješiti je ljudski, što će reći, tko ne griješi taj zapravo i nije čovjek. Kad pogriješim u razredu, a moji se učenici podsmjehuju, u šali im kažem:

— *Samo se vi smijte. Jedini u ovom razredu koji smije pogriješiti bez posljedica sam ja!*

Dodajmo i ovo: jedan od naših zadataka jest i pregled samostalnih učeničkih radova. Kako to radimo? Jesmo li lovci na pogreške, birokrati koji svaku pogrešku kažnjavaju. Učenici za svojeg nastavnika znaju reći:

— *On gleda samo rezultat, postupak uopće ne priznaje.*

Je li to u redu? Nije li to taj lovac? Nje-ga ne zanima što učenik zna, on hoće vidjeti što ne zna. On uzme crveni flomaster i onako samouvjeren i siguran, dramski naglašeno povlači debele i dugačke poteze po ispisanom papiru. A ponekad su to crte zapisane i po dječjoj psihi.

Nas srednjoškolce čeka državna matura. Kad-tad doći će do toga, a vjerojatno uskoro. Svi već razmišljamo o njoj i, prirodno, zabrinuti smo. Jednim dijelom bit će to ocjena i našeg rada. Kako će taj ispit izgledati? Ja nekako imam pred očima klasifikacijske ispite na fakultetima i čini mi se da je to otprilike to. Ne vjerujem da će većina fakulteta pristati na nižu razinu znanja svojih budućih studenata od one koju su do sada očekivali. Nekidan, na sjednici Nastavničkog vijeća, ravnatelj nam govori o Državnoj maturi i iznosi podatke o rezultatima ankete provedene među učenicima. Meni se urezalo u sjećanje jedino da više od 80% anketiranih gimnazijalaca misli polagati maturu iz matematike.

Gore sam spomenuo klasifikacijske ispite, pa se sjetih:

U jednom promidžbenom oglasu za pripreme za upise na fakultete stoji:

Mi vas nećemo naučiti matematiku, ali ćemo vas naučiti kako da "rasturite" test iz matematike.

Hm! Pa tim se testom ipak želi provjeriti znanje matematike. Ne razumijem.

E, da! Niste valjda bacili prošli broj MŠ-a. Ili, ne daj Bože, rastrgali!

Srdačno, vaš

Pravin Dahi

P. S. Sezona natjecanja u punom je jeku. Ovih dana primio sam jedno pismo iz kojeg navodim nekoliko rečenica:

... Prvi put sam ove godine spremala i vodila djecu na natjecanje. Spremamo se cijelu godinu, zadnjih mjesec dana smo intenzivno radili, dva sata tjedno kolega i dva sata ja. Sada se nadam da mi djeca neće obeshrabreno odustati i pobjeći od matematike za sve vijeke.

... Što je bio cilj? Kako da motiviram djecu da nastave dalje raditi? Stvarno se osjećam razočarano i jadno. Kako da sebe motiviram da radim dalje? Oni kolege koji dulje rade znaju kako su djeca ambiciozna i motivirana u prvom razredu. I zato ih valjda treba ubiti u pojam da se više ne pojave. Pitam se tko će od njih doći nagodinu!

Vjerujem da ovome ne treba komentara. Pogađate, riječ je o ovogodišnjem općinskom natjecanju i izboru zadataka za prvi razred srednjih škola.

